

at afvige mere fra den hidtil fulgte Regel om, at Afdelingerne rekrutteres fra bestemte Udskrivningskredse, end netop nødvendigt for at tilvejebringe den ligelige Fordeling.

Tilgangen af Befalingsmænd for Bataillonerne skal efter Hærløven ske i stort Antal fra de Værnepligtiges Klasse. Samtidig med at Antallet af faste Officerer i hele Fodfolket er bestemt til kun 364, og de faste Underofficerers Antal ved dette Vaabens Linie (Forstærkningsafdelingernes 55 Underofficerer altsaa holdte ude af Betragtning) til kun 613, paaregner Hærløven 416 Sekondlieutenanter og 1,296 Korporaler tilveiebragte fra den værnepligtige Klasse, for i Krigstid at tjene som Førere i Linie- og Reserve-Bataillonernes Underafdelinger. Hærløven er desuden gaaet ud fra, at der aarlig skulde være et Antal af de værnepligtige Befalingsmænd, nemlig 105 Sekondlieutenanter og 378 Korporaler tjenestegjørende ved Afdelingerne, dels for at der ved dem og de faste Befalingsmænd kunde være det tilstrækkelige Antal Lærere tilstede til Mandskabets Uddannelse, dels for at de Paagjældende selv ved den fortsatte Tjeneste kunde faae fornøden Leilighed til at tilegne sig saamegen yderligere praktisk Uddannelse, at de nogenlunde vel kunde træde i de faste Befalingsmænds Sted, naar disses Rækker under Krigsforhold bleve fortyndede.

Disse Hærløvens Forudsætninger ere imidlertid i de forløbne Aar ikke komne tilstede. Bilagene 1ste Række Nr. 7 og 8 vise Forholdenes Bestaaenhed i December f. A. Foruden at der af faste Officerer kun var 335 istedetfor 364, altsaa 29 Vacancer, var der i Sekondlieutenantsklassen kun 128 istedetfor 416, altsaa 288 Vacancer, i det Hele altsaa 463 Officerer istedetfor 780, altsaa 317 Vacancer, o: $\frac{1}{3}$ af det Antal Officerer, som er anset nødvendigt til Troppernes forvarlige Førelse, ikke tilstede. De faste Underofficerers Antal var 609 istedetfor 613, altsaa kun 4 Vacancer, Korporalernes Antal var 1,128 istedetfor 1,296, altsaa 178 Vacancer, ialt altsaa 177 af 1,909 Underofficersnummere ledige, o: omtrent $\frac{1}{11}$ af det hele Antal Underofficerer ikke tilstede. De ovenfor nævnte Bilag vise endvidere, at der siden 1867 gennemsnitlig aarlig ved Fodfolket kun har været 87 Sekondlieutenanter tilstede som tjenestegjørende istedetfor 105, og kun 224 tjenestegjørende Korporaler istedetfor 378, ialt altsaa kun 311 Sekondlieutenanter og Korporaler tilstede istedetfor 483 o: $\frac{1}{3}$ af det Antal værnepligtige Befalingsmænd, som Hærløven forudsætter aarlig til Tjeneste ved Fodfolket, har ikke været tilstede. Det her sidst fremhævede Forhold er imidlertid i Virkeligheden endnu ugunstigere, naar man ser hen til Tjenesten ved selve Troppesafdelingerne. Bilaget 1ste Række Nr. 17 viser nemlig, at

omtrent 27 af de tjenestegjørende Sekondlieutenanter og 40 af de tjenestegjørende Korporaler gennemsnitlig aarlig have været Clever i Officer-skolens forskellige Klasser, og af denne Grund altsaa fraværende fra deres Afdelinger, og det bliver derfor i Virkeligheden kun omtrent 60 Sekondlieutenanter og 184 Korporaler, som aarlig have faaet den fornødne fortsatte praktiske Uddannelse ved Afdelingerne. De i Bilagene givne Oplysninger udvise altsaa, at der her har været et Misforhold tilstede mellem Hærløvens Forudsætninger og disse Forudsætnings Virkeliggjørelse i de forløbne Aar. Lovforslagets Bestemmelser tilfugte derfor snarest muligt at faae Foranstaltninger gennemførte, der kunne firkøje Hæren imod, at den ikke ved Mangel paa de fornødne Lærer- og Førerkrefter ved Afdelingerne skal tabe i Uddannelse og Kampberedskab.

Udvalget har imidlertid i Henhold til nogle af dets Medlemmers Ønske troet særlig at burde søge Oplysning om, hvorvidt Årsagen til, at det i Hærløven paaregnede Antal Værnepligtige ikke har meldt sig til Uddannelse som Befalingsmænd og navnlig som Sekondlieutenanter, nærmest maatte søges hos de Værnepligtige selv eller muligt deri, at Krigsbestyrelserne og Hærens Afdelinger ved at stille for store Fordringer til de Paagjældendes almindelige og sociale Dannelse skulde have lagt Hindringer i Veien for, at dertil egnede Personer have faaet den fornødne Tilladelse til at modtage den videre Uddannelse som Befalingsmænd. Foruden den som Bilag Nr. 19 aftrykte Skrivelse har Udvalget som Svar paa den derom gjorte Forespørgsel faaet overendt udsørlige Oplysninger om Afdelingerne Stilling i denne Sag.

Da Hærløven stiller saa store Fordringer til de værnepligtige Sekondlieutenanter i Retning af Tjenestetid, uden at der samtidig bydes de Paagjældende noget passende Lønningsvederlag for frivillig og efter at have udført den pligtige Tjeneste at afse 1 Aar til en militær Uddannelse, der ikke væsentlig kommer dem tilgode, som ønske at vende tilbage til deres sædvanlige, borgerlige Gjerning, har Udvalget ogsaa anset det rigtigt at søge Oplysning om, hvorvidt den Udflugt, som der ved Rgl. Resoluition af 29de September 1860, samt ved Hærløvens §§ 103 og 111 er givet de værnepligtige Befalingsmænd til „fortrinlig“ Afgang til visse Embeder og Bestillinger, har vist sig at være af nogen synderlig Betydning for at staffe Hæren en Tilgang af værnepligtige Befalingsmænd. Bilagene 1ste Række Nr. 20 og Nr. 28 vise i den Henseende, at der i de 19 Aar, der ere forløbne siden 1860, vel har været 959 Vacancer i de Embeder og Bestillinger, til hvilke der er forbeholdt Hærens Sekondlieutenanter og Korporaler „fortrinlig“ Afgang, men at der dog ialt kun er anset 345 Militærpersoner i dem, nemlig 119 Lieutenanter og 226 Underofficerer, hvilket giver gennemsnitlig aarlig 6